

[Kai Moltke.]

forekommer det mig, at man skal være meget forsigtig med at snakke om, at andre ødelægger en saglig debat om lejespørgsmålet. Men det er en gammel metode: når man skal snakke om en lov, snakker man i stedet for om et parti. Jeg ved ikke, om det er blevet en slags mani hos visse mennesker, men det gør det i alle tilfælde ikke lettere at holde sig til sagen, når der holdes en sådan tale, før en repræsentant for mit parti får ordet.

Skeptisk over for viljen til samarbejde! Nu tror jeg ikke, man skal tage munden for fuld ved denne lejlighed, fordi vi tilkendegiver og understreger et standpunkt, som vi har haft hele tiden. Når hr. Axel Ivan Pedersen og jeg har forskellige meninger, så er det vel rigtigt, at vi ytrer disse forskellige meninger, men jeg tror, der er en række fælles problemer, som til syvende og sidst er afgørende.

Vi har i fællesskab udarbejdet sådanne ting som, at vi skal have en kapitalvindingskat med det formål at inddrage en del af gevinsterne ved jordspekulation. Jeg kan da ikke tænke mig, at hr. Axel Ivan Pedersen af hensyn til mig vil holde op med at diskutere sagligt om kapitalvindingskat.

Vi har i fællesskab talt om, at vi skal have gennemført en ny jordlovgivning, fordi kernen i fordyrelsen af byggeriet er den evige stigning i priserne rundt omkring, og jeg kan da ikke tænke mig, at socialistisk folkeparti eller min ringe person skulle spille en sådan rolle, at socialdemokratiet giver sig til at lave dårlige og forkerte jordlove. Sådan skal det vel ikke opfattes? Hvorfor så denne skepsis med hensyn til samarbejdet? Og sådan er der en række andre ting.

Det erkendes jo, at vidunderet af et boligforlig nok kunne trænge til en ansigtsløftning, ikke mindst efter at vælgerne har bedømt det, og jeg kan da ikke tro, at alt det om en offentlig boligfond osv. er noget, man alene har lavet af hensyn til socialistisk folkeparti, selv om inspirationen måske er

kommet fra den side. Derfor tror jeg, at selv om bølgerne går lidt højt, skal den socialdemokratiske ordfører være lidt forsigtig med at sige, at man nærer skepsis med hensyn til samarbejdet. Der er visse ting, der er nødvendige, og der er visse ting, som skal gøres, og jeg går ud fra, at hvor der er tale om fornuftige foranstaltninger, bliver de gennemført af begge partier, for ellers ved jeg ærlig talt ikke, hvad det er for et program for det kommende arbejde, man er stillet over for.

Hr. Guldberg sagde noget rigtigt, selv om han i øvrigt tog afstand fra vort dagsordensforslag, nemlig at ligegyldigt hvor mange tilskud, ligegyldigt hvor mange understøttelser man yder, så undergraver prisudviklingen det hele; prismøllen fortsætter. Det er så uendelig rigtigt. Det er jo det, som sker, og jeg forstår ikke boligministerens skepsis, når han spørger, hvordan jeg kan sige, at kvadratmeterlejen — f. eks. 125-130 kr. — allerede ligger over boligforligets vurderingsgrundlag. Men dette grundlag var 70-75 kr., selv om lejen dengang var nået op på 99.

Nu vil jeg endelig ikke kludre mere med tal i dag for ikke at bringe hr. Axel Ivan Pedersen på talerstolen én gang til som regnemester. Men det er tal, som er hentet fra Fællesorganisationen af Almennyttige Boligselskaber, fra byggeriet her i Københavns omegn. Derfor er det en kendsgerning, og derfor kan man roligt forudse, at hvis der ikke sker noget for at bringe priserne ned, så står man i en dårlig situation her.

Nu er der i går kommet et nyt nummer af bladet, det er ikke det, jeg tænker på; men jeg beder de folk, som måtte være i tvivl, om at tænke på Verner Jørgensens artikel i forrige nummer af Boligen. Det er jo her, at der tales om det, og fællesorganisationens svar til udvalget var jo, at når denne 8 års periode var udløbet, var efter deres mening forskellen mellem lejerne større, end den var på det tidspunkt, da man gik i gang med boligreformen.

Jeg har allerede nævnt, at det at regulere